

גיבוי גילה כי בצמרת משרד הבריאות התגבשה לאחרונה הצעה העשויה להוות אלטרנטיבה לחוק הרופאים. הוא סיפר כי אם תקבל הצעה זו, תעניק הממשלה כבר בשנה הבאה, עשר מילגות לתלמידי השנים האחרונות של הפאקולטה לרפואה. הסטודנטים, שיזכו במלגות אלה, יתחייבו לשרת בספר תקופה מסוימת מייד לאחר הסמכתם.

כך, טען המנכ"ל, תשגי הצעת משרדו מה שלא יוכל להשיג חוק המדינה: רופ"אים שיסכימו לשרת בספר.

דרכי חיים

המודדת הנצרת

תושבי שכונה קטנה בסביבת תל-אביב לא שמו לב במיוחד לזירת חדשה שנכנסה לדירה צנועה, באחד מהבתים החד-משפחתיים, לפני חודשים אחדים. בוקר-בוקר אשה צעירה, נמוכת-קומה ובעלת שיער שחור, יוצאת לעבודתה בעיר וחוזרת ב"שעות מאוחרות אחרי-הצהריים. בערבים כמעט ואינה עוזבת את דירתה ומבלה את זמנה יחד עם בעלה הצעיר, אם עבודתו מרשה לו בעלות את הערב בביתו. כל מה שהשכנים יודעים עליה הוא שמה: רחל.

שלושה חתנים לרחל. הקו האופייני ביותר באישיותה של רחל הוא שינאה עמוקה למינהגים הערביים הנושאים. היא שינאה הזאת מחרידה עוד יותר לאור ה"עובדה שרחל עצמה היא ערביה. היא שונאת קודם את יחס התכרה הערבית כלפי האשה. היא שונאת לא פחות את המינהג של רצח למען כבוד המשפחה. רחל נולדה לפני 22 שנה למשפחה פועלים נוצרית בנצרת. אביה שייך לפעילי לים הקומוניסטיים בעירו. גם היום, כ"שמשפחה הכריזה נגדה מלחמה טוטאלית, מספרת רחל על אביה בחיבה ברורה. לפי דעתה כל הרע שקרה בחייה בא מצידה של אמה, אשה פרימיטיבית ושמרנית, לפי תאורה של רחל.

רחל סיימה רק שבע כיתות של בית-ספר עממי, עבוד שלוש אחיה וזו בתעסוקת-בגרות. אמא ורשה אהי אפסיק את הלימודים. לפי דעתה, אשה מתאימה רק לעשות עבודות-בית וללדת ילדים. פעם אחת היא תססה אותי כשקראתי ספר. היא לא ידעה אפילו מה הוא הספר — הרי היא לא יודעת קרוא וכתוב — אך קרעה לי את הספר לקרעים."

שבע הכיתות של בית-הספר היסודי הספיקו לרחל, כדי למרוד בסביבתה. היא היתה מאורסת עוד בילדותה לאחד מ"שלושת האחים של המשפחה השכנה. כ"שהגיעה עת התחנה, סירבה רחל להתחתן עם ארוסה. היא סירבה גם לקבל הצעה אחרת: לשאת מישהו אחר מאחיו של הארוס. **פסק-דין נגד.** או לא נשאר לרחל אלא לברוח מהבית. היא הגיעה לתל-אביב, ורשם פגשה בצעיר יהודי, שמואל. שני הצעירים התאהבו זה בזה. הוריו של שמואל לא התנגדו לחתונתו עם ערביה, בתנאי שרחל תתגרש. רחל הסכימה.

אך היו כאלה שלא הסכימו לקבל אותה ליהדות. הרבנים של בית-הדין הרבני ב"רחובות דחו את בקשתה של רחל אחרי שהווצי של דיונים. רחל פנתה לבית-הדין הרבני הגבוה לעירעורים, ורשם החלט על ביטול פסק-דינם של רבני רחובות. הדיון חזר שוב להתחלתו.

נוסף על-כך היא מרגישה את עצמה כחיה נרדפת. ארבע פעמים היא ברחה מידות ששכרה בחלקים שונים של העיר, אחרי שהתברר לה שבני-משפחה גילו את מקום מגוריה. אביו של חתני-לשעבר היה מעורב ברצח על קרע של כבוד-המשפחה ויושב בבית-הסוהר. אני מרגישה שגם פסק-הדין שלי נחרץ."

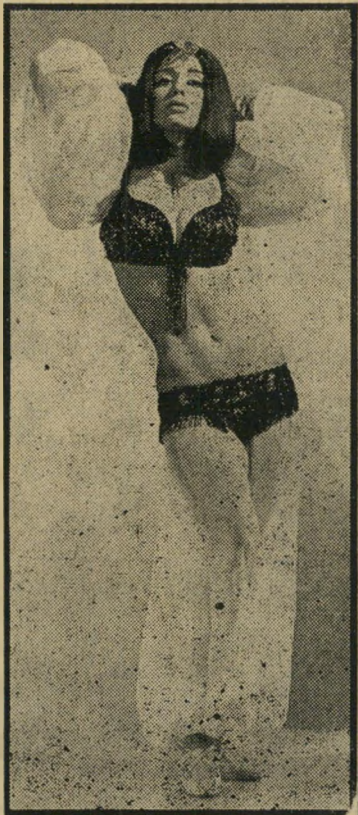
משפט

התבוסה הפכה לנצחון

עברו הפלילי של שמואל ביצל לא היה עשיר יותר מערבים של שלושת חבריו שנעצרו יחד עימו. בכל זאת שוחררו השלושה בערבות, בחום עשרת ימי המעצר שנפסקו להם להשלמת החקירה, ואילו ביצל נעצר עד תום ההליכים המשפטיים. הוא בילה בכלא למעלה משבעה חודשים, (המשך בעמוד 27)

אכזר ושתה כי אחר נשגי

עונאי בריטי, שהיה במיקרה בביתו של פלוין לויך שעה שנתקבלה הידיעה על מות **משה שרת**, סיפר השבוע כי על פניו של לויך נראו סימנים של התרגשות עמוקה. לויך, מי שהיה שר-החץ הבריטי בימי מיבצע-סיני, החל מדבר על שרת, אמר שחיבב אותו תמיד. דעה פחות טובה יש ללויך על **דוד בן-גוריון**, אותו הכיר בביתו של שרת. אמר לויך: "מן הרגע ה"ראשון של היכרותנו שרר בינינו חוסר-אהדה הדדי". בן-גוריון עצמו נכנס ה"שבוע בשיחה עם **יעקוב בעל-תשובה**, עתונאי ישראלי התי בארצות-הברית. בעל-תשובה אמר לו: "בארצות-הברית אין מבינים אתה רוצה". השיב בן-גוריון: "גם בישראל אין מבינים". בעל-תשובה עצמו נמצא בארץ בדרכו לאירופה. הוא קיבל על עצמו לראיין כמה אישים אירופיים בשביל ירחון-העיתונים פלייבוי, המפורסם בשל ראייונותיו הטובים. המועמדים לראיון: לודביג ארהארד, פאבלו פיקאסו והנסיכה גרייס מ"מונאקו, שכבר קבעה לבעל-תשובה תאריך

רקדנית שולטאנה תחפושת

לפגישה. בינתיים אוסף בעל-תשובה חזר מן החיבור ספר על פרשות-ריגול ישראל ליות, כגון פרשת **ישראל בר, קורט סימטה** ועסקי-הביש. מי שהיה פעם עורך דבר, **דוד זכאי**, פגש השבוע את **אבא אבן**, זיקר את אצבעו מולו והסתיי: "אינך מתבייש? אינך מתבייש? אינך מתבייש?" סתם ולא פירש. אבן חכך בדעתו זמן רב, ניסה למצוא הסבר לכך. לבסוף הבין: זכאי, שהיה ועודנו מעריך נלהב של בן-גוריון, כועס על אבן, שהיה, אך איננו עוד, מעריץ ריץ של אותה אישיות. האדם הכי אומלל לאחרונה במפר"ל הוא הח"כ **בנימין שחור**, שהוא גם יור מטה הבחירות של מפלגתו וגם המרכיב הראשי של רשימת המועמדים שלה לכנסת השישית. התפקיד האחרון, הכרוך בארעמייות רבות, הקנה לו את התואר: האחראי על השוק השחור. אך ללא שום כחנה — סתם סעות — שובש השבוע שמו בכחופה. יומון מפלגתו, והוא נקרא שם בנימין שחור, לכינוי שדבק ב"זרם אלמוגי, מנהיגי רפ"י, יש כחנה ברורה. קוראים לו "המחור על התחמים", ומתכוננים לכך שהוא מלך חוגי-הבית של רשימתו. הוא הולך מחוג לחוג ומבית לבית, מדבר, מדבר ומדבר. מכריז אומרים שיש לו אמביציה חזקה, המדרבנת אותו לפעור לות: להיות ח"כ בכנסת הבאה. כמו בכל שנה בעונה זו, נערכה גם הפעם סעודה ביצי גית במלון השרון בהרצליה, אותה יזם ומממן המיליונר היהודי האמריקאי **יוסף**

אנשים

רוזנפאט, הידוע בכינוי, מלך ניצולי ברנץ בלון, המוזמנים הם חבריו ממחנה הריכוז, לכן הופתעו רבים מהם לגלות שם את **גאולה כהן**, בעבר קריינית תחנת השידור של הלח"י וכיום עורכת תוכנית בגליציה-ל. גאולה כהן ושתתה, השמיצה לאחר מכן את המסיבה בתוכניתה גשר של רגש, שהיא תוכנית בעלת גחן לאומני מובהק. יוסל הודה: "מגיע לי. היא באה ללא הזמנה, וזו אשמתי שלי שהיא לא סולקה מיד מן ה"מקום". בהצבעה השמית בכנסת, על מילת-התורה לטלפונים, שררה אחירה פו-רימית: מזכיר הכנסת קרא בשמו של ח"כ המפר"ל **שלמה בן-מאיר**, וזה ענה: "נגד — בעד!" כשנקרא שמו של שר ה"תירות **עקיבא גוברין**, שנעדר, קרא ח"כ מפלגת דוד **בר-רב-האי**: "הלך לישון!" וכולם צחקו. לפתע נשמע קולו של ח"כ מפא"י **דוד הכהן**: "מה נשמע ב"בית האינתיילדיים?" אף אחד לא הבין, אף אחד לא צחק ואף אחד לא ענה. ראש עירייה אחד אינו חושש כלל מתוצאות ה"בחירות הממשששות ובאות. זהו **ג'אבור אבו אליאס**, ראש עיריית שפרעם. הוא נבחר לתפקידו לראשונה לפני 33 שנה, כשהיה עוד סוחר בדים בן 37, ומאז הוא מכהן ברציפות. הוא התרגל מאז ל"גיוב והגיוב התרגל אליו. הנימוק למען בחי רתו המחודשת, המושמע חזיר בפי חסידיו: הוא בן שבעים, אך בכל זאת בא מדי יום ביומו לעבודה. על חשבון ראש-עירייה אחר התלוצץ השבוע ח"כ מפ"ם **יעקוב** ("קובה") **ריפתין**. הוא הסביר, כי ראש עיריית כפר-סבא, **מורדכי פורקיס**, ש"הצטרף לרפ"י, הפך עלידי כך לראש עיריית כפר-סבא-שליירב. על שול-

שחקנית פנדה — לפורים

חנו של ראש-עיריית חולון, **פנחס אידון**, הונחה תלונתו של תושב מקומי על הפליה עדתה. הפקידים הוטרטו סירבו לטפל ב"תלונה בעצמם, מפאת עדינותה, כי היא כללה את שמותיהם של שני רבנים ראשיים שנפטרו: הרב הספרדי **בן-ציון מאיר** **הי עזריאל** והרב האשכנזי **יצחק אייזיק הלוי הרצוג**. רק אחרי עיון מדוקדק ב"תלונה התברר כי מלבד השמות החשובים, היתה זו תלונה שיגרתיית: למע המדרכות ברחוב עזריאל אינן סלולות. בעוד שברחוב הרצוג הן עשויות כהלכה. מנהיגם ה"קשיש של טבורי קרתא, הרב **עמרם בלוי**, יצא השבוע לנפוש בבני-ברק, אחרי מריסת עצבים ממושכת סביב רצונו לשאת את ה"גיורת **רות בן-דוד**. התברר כי מנהיג התנועה, שאינה מכירה עדיין במדינת ישראל, אף אינו מכיר את המדינה. הוא בן שבעים, וזו לו הפעם הראשונה לצאת את עיר הקודש. בינתיים הפכה שאלת נשואיו של בלוי לסנסצציה יהודית-דתית-עולמית. ש-

הניעה את מערכת הניו-יורק טיימס להורות לכתבה בירושלים לראיין את גיבור הפרשה.

★ ★ ★

לא לעשן ולא לשחות

מה שהכי מודרני היום בארץ זה להקים שלישייה. הדבר היחיד הנחוץ לשם כך זה שלושה שחקנים, השאר בא מאליו. השבוע נולדה שלישייה חדשה, המורכבת מ**מרדכי** ("פופיק") **ארנון**, **חנן גולדבלט** ו**אשר** ("אויסיק") **לוי**. הבמאי שלהם הוא יוסי **בנאי**, ועתה הם מחפשים שם, פיזמונים, מגנינות, מערכונים וחלטורות. • לתשנות ליבם של העסקנים הותיים, כדי שידעו מה חושבים עליהם שחקנים זרים, כמו הצרפתי **ריימונד פלגריין**, השהה עתה בישראל: "אני מכיר היטב יהודים; לא בישראל, אלא גיה אני נפגש איתם. אשתי הראשונה היתה יהודיה וגיסה של אשתי השניה הוא יהודי. אפשר להגיד שאני חיי בין יהודים, ואני מוצא אותם נפלאים. כאן, בישראל, אינני מבין מה קורה. אני כבר מגלה ניצנים של גוענות. אינני יכול לעשן בשבת במקום ש"אני רוצה לעשן; אינני יכול ללכת לאן ש"אני רוצה; אני נותנים לי חלב לקפה אחרי ארוחה עם בשר. אלה הן סאנקציות ש"כופים עלי. אני נחרד, כי אני מפחד מ"חוקים כאלה". • שחקנית אחרת, **ג'יין פונדה**, שסיימה לאחרונה את עבודתה ב"מערכון, תוכל לשמש בחג הסורים הבא דוגמה לילדות בישראל. עד עתה היתה תי פושטת הקארטי נחלת הילדים בלבד, עתה תוכלנה גם הילדות בארץ להידמות לגיבוי רי הסרטים של המערב. כי גיין חוגרת אקדח, שולפת אותו במהירות, נוקמת את דם אביה המנוח, לא הנרי פונדה יבדל. • השחקנים החיפאיים חייבים את תודתם למיליונר אחר, **יקותיאל פורמן**, שפתח בית-קפה ברחוב פנורמה, נתן לשחקן **יש** **ראל בידרמן** לנהל אותו, כדי שישמש את הבורימה החיפאית. מעתה לא יצטרכו לקנא בעמיתיהם מתל-אביב על הסכית שיש להם. • אך לקנא אפשר ב**רוג'ה ויול**, שהוא גם דיפלומט וגם שחקן, נהנה גם מזה וגם מזה. הוא מכהן בישראל כנספח התרבותי בשגרירות הצרפתית, אך שוקד יחד עם זאת על אירגון להקת-חובבים ש"תעלה בקרוב, בבית ציוני אמריקה, את אנטי-גונה לז'אן אנואי. בתפקיד מרכזי: רוג'ה ויול. • פאטנט להרצנת עצבים גילתה **דליה לביא** לעתונאי לונדוני: פאטיאנט — מישחק קלפים לאדם אחר. דליה סיפרה כי במעכה הגיוגל הקמבודי, שם שיחקה בסרט הלודד ג'ים, היו הצלמים שובתים כל פעם שהיא חפצה להירגע באמצעות הקלפים. היא נהגת לשחק פאטיאנט גם כשראשה נתון במכונת ייבוש שערות, במיטבה, ובאוויר-גים בין אטליה, אנגליה וישראל. • עתו גייל לונדוני אחר, כתב הגיואיש כרוניקל, נאיה בלונדון את השחקנית הישראלית **דפנה רן**, הזכורה עדיין מן השערורייה ה"קשורה בשמה, עת הוצג המחזה האידישית. הוא כתב כי דפנה היא ממוצא מעורב, כורדי-גרמני, וכי נולדה בירדן. • אך לשיא, מביחנת הכיסוי העתונאי, זכתה **ג'וה** **זמורה**, שנולדה פה, לפני 23 שנים, ב"נחלאל שליד חדרה. בסרט ג'ון גולדפרב חוזר הביתה היה לה תפקיד מישני, אך מל"כדו היא למדה והופיעה בריקוד-בטן, הוכי רה באמריקה כ"שולטאנה". עתה זכתה לבי-קורת נלהבת בהארייטי, שהוא זכתה של מקצוע הבידור בארצות-הברית. הוא הציג אותה כרקדנית אוריינטאלית ישראלית, בעלת כושר מעולה, שכל הופעה שלה מהווה אט-ראקציה ורחוקה מאוד מחלגנאריות, שהשיחה כל כך בקרב רקדניות הבטן.

★ ★ ★

פסוקי השבוע

• **שר הדתות זרה ורחפטיג**, על לוי אשכול: "הכתי מוסכן הוא כשאיש חלש מנסה פתאום להיות חזק".
• **שר המשטרה בכור שיטריט**, על דוד בן-גוריון: "שלא יחשוב לעצמו שהוא אלוהים".
• **ח"כ חרות יוחנן בדר**: "בן-גוריון הוא רשע".
• **הנ"ל**, בתשובה לשאלה מה רוצה בן-גוריון מאשכול: "את חיוני".
• **הפיזמונאי דידי מנוסי**, על חוק לטון הרע: "אומרים כי החוק יש לו די ארוכה, ארוכה כמו גדר של תיל".
• **הנ"ל**: "ומי שדוגל בחופש העתו-גור, שילך ויפתח לו קיוסק או חנות".